

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי ויקהל כ"ב אדר א' תשס"ח

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 325

פצוצים יקרים

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (ל"ה, א) היינו הבטוחות הזה שהוא ג"כ בכלל כל עדת ישראל ועי"ז יוכל גם הוא להיות בכלל הטהרה, כי טהרה מורה על דבר שבטעם הוא טוב רק שנתלכלך באיזה דבר, לזה מועיל הטהרה משא"כ דבר שבטעם אינו טוב אין מועיל בו שום טהרה, ושרש ישראל הוא העצם של הקדושה. ולכן גם אם נפרד מעט מהקדושה יוכל ליטהר ולעמוד על שרש קדושתו. (אמרי אמת להר"ל איגר)

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (ל"ה, א) ... והנה היה ביכלתו יתברך להוריד תיכף משכן של אש כמו שיהיה לעתיד, או שיהיה נעשה ע"י ישראל טרם אשר נפגמו אך כשעלתה ברצונו יתברך שיעשה ע"י מעשי ישראל אחר הפגם דייקא כמ"ש אשכנז ואת דכא וגו' להחיות רוח שפלים וגו' שיתקן הכל אחר הפגם. ויכללו בזה כל קהל עדת ישראל כמעשי המשכן שיהיה לכולם התיקון. (אמרי אמת להר"ל איגר)

ששת ימים תעשה מלאכה (ל"ה, ב) שאף אם כל השבוע אינו עושה מלאכה ע"י עצמו. א"כ תאמר שלא יובדל בזה קדושת שבת, שהרי כל השבוע אינו עושה מלאכה? מ"מ ביום השביעי שבת שבתון לה' שבשביעי תהי' השביתה לשם קדושת שבת כיון שיש בה אזהרה חמורה היצה"ר מתגרה יותר... (מלא העומר)

לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (ל"ה, ג) אין להתחיל להתלהב בקדושת השמים ביום השבת עצמו אלא כבר בימות החול יהיה אפשר להרגיש נעם קדושת השבת. (אמרי חיים)

לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (ל"ה, ג) בעוה"ז כל ההארה בכח מה ששורפין ומבערין הפסולת, ובאמת שבת הוא מעין עוה"ב עיקר הכידור ששומרין את העין שלא להסתכל בגשמיזם אכן בשבת קודש אין צריך בידור פסולת רק אור המאיר...

קחו מאתכם (ל"ה, ה) ע"פ הוזה"ק: שיהדר פניו לקבל ממי שאינו מכירו והתקנה כשזה יודע בעצמו שנותן לש"ש יתן בצנעא שלא ידע מי הנותן דלא מיכסיף מניה. (תולדות יעקב יוסף)

קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' (ל"ה, ה) והוא לשון כפול. ואפשר עפ"י משאחז"ל אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים, לכן מי שהיה בלבו לנדב הרבה רק שאין ידו משגת אף הוא בכלל המביאים...

ראו קרא ה' בשם בצלאל וגו' למטה יהודה (ל"ה, ז) היינו כל המדות ממטה למעלה עד למטה יהודה כי כולם מקבלים משם הוי"ה ב"ה, כי ידוע שהעיקר הוא וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים, כי זה עיקר עבודה של איש ישראל לידע שאין שום שינוי ח"ו רק כולו חד. (בית אהרן)

וימלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה וברעת ובכל מלאכה (ל"ה, זא) זה בחינת ד' מוחין שהם נעשין מבחינת שם ה'. ובשביל זה נקראים הצדיקים עיני העדה ועי"ז מתקיים ואמלא דייקא, אבל יש ח"ו ההיפך ממש כשנתפרסם ח"ו מי שאין בו שם ה' כלל עי"ז ויצת אש בציון, והנה מה שעבר אין, השי"ת מצפה שגשוב אליו בהתקשרותו לצדיק האמת.

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר (ל"ה, ז) 'הותר' אותיות 'תורה' וי"ל בדרך רמז ע"ד שאמרו חז"ל שחסידי היתה תורתם משתמרת ומלאכתן מתברכת וזה י"ל שמרמזו כאן 'והמלאכה' היינו מלאכת הקודש זו תפלה ו'הותר' אותיות 'תורה' שגם תורתן משתמרת כמאמרם אחד המרבה ואחד הממעיט וכו'.

ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת (לרצצה) (ל"ה, ח) הרוצה לכנוס לפניו להיות עבד ה' צריך לרחוץ עצמו ולטהר את עצמו מכל פניה חיצונית. משא"כ אנשים שהם חיצוניים אינו צריך כי אדרבה ע"י פני' חיצונית נתקרב להשי"ת - שמעתי טעם פרה אדומה שמטהר טמאים ומטמא טהורים. (תולדות יעקב יוסף)

שיחת הרא"ש זצ"ל פירשט בא תשל"א האשק אג'ל'ן -324- נכתב ע"י א.א.

בגלל שהקב"ה מתאוה יותר לתפילתם של צדיקים. כאשר הצדיק אמת מעלה את הניצוץ הזה הוא לא יכול להלחם אתו, וכמה שהצדיק אמת יותר נכנס, הקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים, ולכן יש לקליפה כח כזה. אמנם במשך הזמן הכח של הקליפה נחלש, כמו אדם שמזדקן, כי הרי הרבש"ע רוצה לגאול אותנו "אני ה' בעתה אחישנה", והזמן מתקרב, ואז הצדיקים שבעולם יעלו את הניצוץ הכללי ויקבץ נדחיו מארבע כנפות הארץ. אך התיקון הזה מוכרח להיות ע"י בני האדם, כי האדם גרם לניצוצות שידחו ומי שחטא הוא יתקן, ובשביל זה נתחלקו הנשמות הללו בכל דור ודור עד לשלימות המשיח.

ומכיון שכל הכח של הקליפה הוא בכדי שהצדיק יעלה את הניצוצות, לכן בשעה שבאה לצדיק אמת בחינה זו שצריך להעלות את הניצוץ, והוא בא לידי נסיון, מיד מתעוררת התנגדות, כי בלי התנגדות לא יכול להיות, ורק אז הוא יכול להעלות את הניצוץ הזה. כמו בעולם הטבע כאשר יש מלחמה מוציאים את הנשק הכי טוב, וכאשר המלחמה מתגברת ביותר מוציאים את הנשק הכי טוב שיש. אומנם הצדיק אמת לא מחשבותי מחשבותיכם, ומן היצר הרע הוא לומד עקשנות, ו"ממנו נקח לעבוד את ה'". כי ההולך בדרכי האמונה רואה שהרבש"ע מראה לו עקשנות אצל הקליפה בשביל שילמד ממנה עקשנות, והוא נהיה אותו עקשן כמו הקליפה, ובזה הוא מכריע את הקליפה.

אך הדבר הזה יכול להמשך זמן רב, כי כל עוד שנמצאים בגוף ואין שלימות הוי' יש מחלוקת. וניצוץ זה נתפס אצל ה"שיינע אידן" שעושים התנגדות על הצדיק בכדי למנוע את הצדיק אמת להעלות את הניצוץ הזה, שעל ידו יתעלו מיליוני ניצוצות שנדחו ונתפזרו במשך אלפי שנים

החיות של הקליפה היא מחלוקת, ולכן כל זמן שיש קליפה יש מחלוקת, וכל עוד שלא נהיה התיקון השלם יש קליפות, וממילא יש מחלוקת, כי היא רוצה שיהיה לה קיום, וכן היא מפרידה בין אחים ע"י המחשבות שהיא מכניסה בלבם על חברו. אבל אם הוא מכיר את עצמו, ו"חטאתי נגדי תמיד", מיד הוא רואה בזה את הניצוץ שהוא צריך לתקן. כי גם לקליפה יש התקשרות עם הקדושה, ומתוך הפיתויים של הקליפה הוא יכול לשמוע את ההד של הקריאה של הקדושה שקורא לו לתקן את הניצוץ. ובאותה האש שהקליפה מבעירה בו הוא בוער על הקליפה בכדי להעלות את הניצוץ הזה, ובכך לקיים מחיית עמלק שהוא הקליפה. וכאשר הוא מעלה את הניצוץ הזה שמבקש - ע"י המחלוקת שמבעיר בו - להתעלות, מיליוני ניצוצות ש"מבטן שאול שועתי" מתעלים עמו. ולכן זה מאד קשה, כי הקליפה עושה מחלוקת ביו אנשים כ"כ גדולים בכדי שהניצוץ הזה לא יתעלה. היא מסכימה שיתקן הרבה הרבה ניצוצות, רק לא את הניצוץ הזה.

מה סיבת הגלות הארוכה הזו? הרי היו צדיקים כ"כ גדולים וכי הם לא יכלו להביא לשלימות הקדושה? שהכלל לא יסבול יותר? אלא שהקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים, ותמיד הקב"ה רוצה תפילה של צדיק אמת. האדם כאשר הולך לו והוא מצליח הוא ממשיך, וכאשר מנסה פעם ושתים ולא מצליח הוא מתעייף, ועוזב, כי הוא צריך סיפוק. אך הקליפה אינה מרפה ואינה מתעייפת לעולם. וזו היא המלחמה של האדם עם הקליפה, שלא יתעייף ולא ירפה. וצריך להבין, הרי כל הכח של הקליפה הוא מהקב"ה "כי אני הכבדתי את לבו" כי על ידי הקליפה מתעלים הניצוצות יותר ויותר, ולמה נתן לה הקב"ה כזה כח יותר מהאדם? התשובה היא:

להעלות את הניצוצות.

ממילא מובן שמחלוקת מוכרח שיהיה, ואי אפשר בלי זה. רק כאשר יבוא המשיח יכירו וידעו כל יושבי תבל ללא מחלוקת, כי הקליפה לא תהיה, ו"ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", אבל כל עוד שלא הגיע ימות המשיח יהיה מחלוקת. לכן צריך לבקש מה' שנתאחד כולנו, ונאהב איש את רעהו, ולא לדבר לשה"ר. ואפילו כאשר מדברים עליך לשה"ר צריך לבקש מה' לאהוב את השני. וללמוד עקשנות מהיצר הרע, שהקב"ה נותן לו עקשנות בכדי שנלמד ממנו, (אפילו זה שרגיל בעבירותיו הקב"ה שולח לו את היצה"ר ללמוד ממנו עקשנות אולי יתעורר ולא יתיאש, ועד יום מותו יחכה לו בתשובה), ואז תהיה המחלוקת שהוא נקלע אליה מחלוקת לשם שמים כמחלוקת שמאי והלל.

שהרבש"ע ירחם עלינו וישיב לב אבות על בנים, ובזכות הצדיק אמת נכלל בו שהוא צדיקו של עולם. וזו היא התכלית, שהאדם יגיע לאותה בחינה של צדיקו של עולם יחוד הגוף והנפש. נקווה שנוכח בדורינו, ונגיע לאהבת ה' אהבת ישראל במהרה בימינו אמן

לקליפות, ועל ידי המחלוקת נתרחקו יותר ויותר. אבל סוף כל סוף רוצה הקב"ה לגאול אותנו, ולכן הוא שולח צדיקים כאלו שיוכלו לעמוד במחלוקת הזו, ובוזו הם מעלים את הניצוצות, וממילא בטלה כל המחלוקת, כי בטלה הקליפה הגורמת את המחלוקת. כי בעצם אין כאן מחלוקת אמיתית, רק בגלל הניצוץ ששבוי ביד הקליפה ורצה להתעלות נגרמת כל המחלוקת הזו, אבל כשהצדיק הולך בדרכי האמונה ולומד מן הקליפה עקשנות, הוא נהיה שלימות הוי' ומעלה את הניצוצות שנדחו ונתפזרו, ומתקיים "ויקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ", וממילא בטלה המחלוקת.

נמצא שכל עוד שהבריא לא הגיע לשלימות התיקון ויש ניצוצות שצריכים עדיין להתעלות יהיה מחלוקת, ועד ביאת המשיח יהיה מחלוקת. ולכן לא צריך להבהל מהמחלוקת, כי ללא המחלוקת לא יתכן. האם על הבעש"ט, האר"י ז"ל, דוד המלך, משה רבינו, לא היו מתנגדים? בלעדי המחלוקת לא היה לצדיק קיום, כי הקליפה היתה נטפלת אליו, מה עושה הקב"ה, עושה שה"שיינע אידן" יחלקו עליו ויעשו עמו מחלוקת וכך הוא יכול להמשיך בעבודתו

שיחת אורי הרא"ש ז"ל א"א פירש וארא תל"א נכתב ע"י א"א

להיגמר ברחמים, אני ה'.

כל הבריא כולה היא דין, ואדם אפילו כשמגיע למדרגה הכי גבוהה הוא רואה שכל העולם כולו הוא רק דין. ולמה, מפני שאין הכנעה בעולם, וממילא הכל דין. ואז הוא הולך עם הבנ"א שמחפשים להכיר את עצמם, ומחפשים להכיר אותו, והם מוצאים את הדרך של הדין "וידבר אלקים אל משה", דהיינו שהם מגיעים להכנעה. התכלית של האדם היא להגיע להכנעה, אבל זה מאד קשה, ולכן אף אחד לא רוצה להגיע להכנעה. האדם הוא גוף, והגוף צריך להיות כמו

וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה'. "אלוקים" הוא דין, כמו "בראשית ברא אלקים", שהקב"ה ברא את העולם במידת הדין. ופירש רש"י: דיבר אתו קשות, והיינו שהרבש"ע דיבר אל משה ותבע ממנו דין. כי מאותם אנשים שמוסרים את עצמם אליו, הרבש"ע רוצה שילכו באותו מהלך שהוא הולך. וכמו שהוא ברא את הבריא שלו בדין, כך הם צריכים ללכת בדין. וזהו "וידבר אלקים אל משה", אל אותם צדיקים שהולכים בדין, "ויאמר אליו אני ה'", רחמים. כלומר, תדעו שאותה בחינה של דין צריכה

פועל ויוצר, עם כל זה הם שני דברים נפרדים, ובשום אופן הבהמה והאדון אינם אחד. כך הוא באדם, הגוף הוא כמו הבהמה, ויש שכל שמנהיגו, והשכל המנהיג את הגוף הוא דבר נפרד מן הגוף. הבדל היחיד בין האדם לבהמה היא הבחירה, לבהמה אין בחירה ולכן היא נשארת בהמה, ולאדם יש בחירה. ומהי הבחירה? שהשכל יראה לו שהוא בהמה, ונבדל ממנה ע"י כח הדיבור היינו התפילה, "לולוי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי", ואז הוא בחינת "אדם".

הבהמה, וזו היא התכלית והישועה שלו, "אדם ובהמה - תושיע". והמכוון בזה, כי הבהמה יש לה אדון שמפעיל אותה, ומנהיג אותה, ודואג לכל צרכיה. ומכיון שהכל נפעל מכח האדון אין לה מציאות עצמית שתרגיש שהיא עשתה משהו, הרי האדון מנהיגה. וכשהיא נותנת חלב אינה מרגישה שמגיע לה משהו. אדרבא, האמת היא שלבהמה יש טובה מזה שחולבים אותה. והנה כדוגמת הבהמה והאדון יע' באדם. האדם הוא גוף, ויש לו שכל שמנהיגו. וכמו הבהמה והאדון, שלמרות שהיא מונהגת על ידו ובאמצעותה הוא

המשך יצא צע"ה

שהשמחה במעונם

הר"ר משה תופיץ ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר משפ' גולדשטיין להולדת הנכד
הר"ר יוסף וילקומיץ ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יהודה גלנץ ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר גרשון כהן ומשפ' לנישואי הבת
הבה"ח יוסף ברזסקי לנישואיו
הר"ר גדליה סגל ומשפ' לנישואי הנכדה
הר"ר ישראל מאיר סגל ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר חיים לייב ויינשטיין ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר ישעי' בורנשטיין ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר שמחה ברזל ומשפ' לנישואי הבת
הבה"ח אברהם יהושע העשל ראנד לאירוסיו

ה"ל ע"י

מערכת החברותא
ח' עדי' 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

כוס תזכומים

לר' יוסף הכהן ומשפ' על פסידת אשתו מרת פערל פנינה בת ר' צבי ע"ה

ת. נ. צ. כ. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל ז"ע